

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֲדָשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ כ"ז - חֲלָק כ"ז

קוֹנְטֵרְס 807

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ה' מנעי קולך מפכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם ה' ושבנו מארץ אויב. ויש תקוה לאחרייתך נאם ה' ושבנו בנים לגבולם". בלימוד הזוהר הקדוש באחדות בקול ברמה יקויים ההבטחה של ה' יתברך לרחל אמנו ושבנו בנים לגבולם, בב"א].

60. אני לומד הזוהר ביחד

👉 בגימטריא (388) כמנין 👈

הוי"ה ימלוך לעולם ועד

[בלימוד הזוהר ביחד תתגלה מלכות הויה, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד].

אנחנו מאחלים לך מזל טוב

[כל המלאכים בשמים ובראשם משה רבינו אליהו הנביא והרשב"י זי"ע מאחלים לך מזל טוב וברכה והצלחה בכל העניינים].

שיח סוד

[הזוהר הקדוש הוא שיח סוד שרפי קודש מלאכי מעלה, ובזה יהיה לך כרטיס כניסה לגן עדן העליון, ורק לומדי תורת הסוד זוכים לגן עדן העליון].

61. אנו לומדי הזוהר ביחד

👉 בגימטריא (394) כמנין 👈

דע מה למעלה ממך

[אם אתה זוכר מה למעלה ממך בוודאי תלמד זוהר הקדוש, ועוד שעל ידי לימוד הזוהר זוכים ליראת שמים בחוש].

דרכי נעם

[כל הלומד הזוהר הקדוש מקבל נעימות ונפלאה ומתיקות עצומה בכל החיים שלו].

הארגון היהודי הלוחם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

[ארגון לומדי הזוהר הם הלוחמים האמתיים נגד קליפת הערב רב וכת דליה, ובלימוד זוהר הקדוש כוח הקדושה יצנח ויבוא משיח].

62. אנו לומדי זוהר ביחד

👉 בגימטריא (389) כמנין 👈

האיש החכם

[רק הלומד זוהר בתואר חכם (חסד לאברהם, עין הקורא נהר י"ג). וכתב החיד"א זי"ע: "אל תהיו כסוס כפרד", ותדעו כי כל התורה שמותיו של הקדוש ברוך הוא, ונדרשת פ'ר'ד'ס, ומי שאינו מאמין בסוד נשאר פ'ר'ד'. (יוסף תהלות להחיד"א, תהלים לב, ט)]

סלמנדרה

[במסכת חגיגה (דף כ"ז ע"א): אמר רבי אבהו אמר רבי אלעזר תלמידי חכמים אין אור של גיהנם שולטת בהן, קל וחומר מסלמנדרא, ומה סלמנדרא שתולדת אש היא הסך מדמה אין אור שולטת בו תלמידי חכמים שכל גופן אש דכתיב הלוא כה דברי כאש נאם ה' על אחת כמה וכמה.

וברש"י סנהדרין (ס"ג ע"ב), ד"ה סלמנדרא - חיה קטנה שיוצאה מתנור שהאש בוערת בו שבע שנים, והסך מדמה אין האור שולט בו, ובאחז מצינו כתוב (מלכים ב' טז) גם את בנו העביר באש ולא מצינו לו בן אלא חזקיהו. וכל לומדי הזוהר הקדוש מוגנים ושמורים מפני האש הנורא בגיהנם, מפני שעוסקים בתורת ה' כדכתיב ירמיה (פרק כג כט) **הָלוֹא כֹה דִּבְרֵי כָאֵשׁ נָאֵם ה' וְכִפְטִישׁ יִפְצֹץ סֵלַע.**

63. אני לומד הזוהר יחד

👉 בגימטריא (386) כמנין 👈

דוד בן ישי

[דוד המלך מחכה לכל יהודי שילמד זוהר הקדוש כדי שתשוב מלכות בית דוד למקומה בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו].

עֲלָמָא, בְּקִבּוּרְתֶיהָ דְמֹשֶׁה עֲבָדִי. וְאֵלִין אִינוּן
בְּגֵיָא, בְּאַרְץ מוֹאָב, מוֹל בֵּית פְּעוּר. אַחְזִית,
וַיְהִי בֵית סִימָנִים לְכֹלְהוּן דְּעֲלָמָא, וְלֹא יָדְעִי
קִבּוּרְתֶיהָ, דְּכֹתִיב וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קִבּוּרְתּוֹ.
דְּבַר שְׁלֹא גִלְתִּי וְלֹא הִרְאִיתִי, הִיאָךְ אֲמַרִי
שְׁטוּתָא וְשִׁקְרוּתָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַךְ.

הָדָא הוּא דְכֹתִיב, (ישעיה כ"א י"א) מִשָּׂא דוּמָה אֵלִי
קוּרָא מִשְׁעִיר, אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל, שְׁקוּרָאִין
לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְעוֹל פְּבַד שֶׁל בְּנֵי שְׁעִיר.
וּמַאי אֲמַרִי, שְׁמַר מַה מְלִילָהּ וּגו'. רְצוּנוֹ
לוֹמַר, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֶתְהָ הוּא שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל
ה'. עַד מְתִי אָנוּ בְּזָה הַגְּלוּת שְׁדוּמָה לְלִילָהּ,
אָמוּר לָנוּ, מַה מְלִילָהּ, מַה תְּהֵא מָזוּ הַלִּילָהּ,
אִימְתִי תוֹצִיאֲנוּ מִמְּנָה.

בֹּא וּרְאֵה מַאי דְכֹתִיב בְּתִרְיָה, אֲמַר שְׁמַר אֶתְא
בְּקַר וְגַם לִילָהּ, אֲמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שְׁהוּא שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, אֶתְא בְּקַר, הַבְּאֲתִי
וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִן הַגְּלוּת, וְלֹא זְכִיתֶם לְהִיּוֹת
בְּבִקְרָא, וְגַם לִילָהּ, הַבְּאֲתִי לְכֶם הַלִּילָהּ
וְהֶאֱפֹלְתִי אֶתְכֶם בְּכוּר הַגְּלוּת הַזֶּה שְׁהוּא
כְּלִילָהּ. (שם) אִם תִּבְעִיּוֹן בְּעִיּוֹ, אִם
אֶתְם מִבְּקָשִׁים לְדַעַת קֶץ גָּאֻלְתְּכֶם
מְתִי תִהְיֶה וְאִימְתִי תִבְאוּ לְאַרְצְכֶם
- (שם) שׁוּבוּ אֲתִיּוֹ. שׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה
וּמִיד אֲתִיּוֹ. כִּי זֶה שְׁאֲמַר רַבִּי
יְהוּדָה, אֵין קֶץ הַגְּלוּת נִתְּלָה אֱלָא
בְּתִשׁוּבָה, שְׁנֶאֱמַר (תהלים צ"ה ז') הַיּוֹם
אִם בְּקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ.

וּבִיּוֹן שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, נִרְמַז הַרְמַז
הַגְּדוֹל הַזֶּה בְּרִזֵּי הַסְּתָרִים, שְׁנֶאֱמַר
(בראשית א') וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר
וַיְהִי אוֹר. כְּלוּמַר, יְהִי רַז. וְרַז וְאוֹר
דְּבַר אֶחָד הוּא. וַיִּרְא אֱלֹהִים לְזֶה
הַרַז כִּי טוֹב הָיִיתוּ בְּרַז וְסוּד פְּדִי
שְׁלֹא יִתְּגַלֶּה לְשׁוּם אָדָם, שְׁאֵלְמַלִּי
יִתְּגַלֶּה, כְּמַה פְּרִיצִים מִבְּנֵי עַמְּנוּ
יִלְכוּ לְאַבְדוּן.

בֹּא וּרְאֵה מַאי דְכֹתִיב בְּתִרְיָה, אֲמַר שְׁמַר אֶתְא
בְּקַר וְגַם לִילָהּ, אֲמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שְׁהוּא שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, אֶתְא בְּקַר, הַבְּאֲתִי
וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִן הַגְּלוּת, וְלֹא זְכִיתֶם לְהִיּוֹת
בְּבִקְרָא, וְגַם לִילָהּ, הַבְּאֲתִי לְכֶם הַלִּילָהּ
וְהֶאֱפֹלְתִי אֶתְכֶם בְּכוּר הַגְּלוּת הַזֶּה שְׁהוּא
כְּלִילָהּ. אִם תִּבְעִיּוֹן בְּעִיּוֹ, אִם אֶתְם מִבְּקָשִׁים
לְדַעַת קֶץ גָּאֻלְתְּכֶם אִימְתִי תִהְיֶה, וְאִימְתִי
תִבְאוּ לְאַרְצְכֶם. שׁוּבוּ אֲתִיּוֹ. שׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה
וּמִיד אֲתִיּוֹ. כִּי זֶה דְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין קֶץ
הַגְּלוּת נִתְּלָה אֱלָא בְּתִשׁוּבָה, שְׁנֶאֱמַר (תהלים צ"ה ז')

הַיּוֹם אִם (דף יב ע"ב) בְּקוּלוֹ תִשְׁמְעוּ.
וּבִיּוֹן שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, נִרְמַז הַרְמַז הַגְּדוֹל הַזֶּה,
בְּרִזֵּי הַסְּתָרִים, שְׁנֶאֱמַר וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
אוֹר וַיְהִי אוֹר. כְּלוּמַר, יְהִי רַז. וְרַז וְאוֹר,
דְּבַר אֶחָד הוּא. וַיִּרְא אֱלֹהִים לְזֶה הַרַז, כִּי טוֹב
הָיִיתוּ בְּרַז וְסוּד, כְּדִי שְׁלֹא יִתְּגַלֶּה לְשׁוּם אָדָם,
שְׁאֵלְמַלִּי יִתְּגַלֶּה, כְּמַה פְּרִיצִים מִבְּנֵי עַמְּנוּ
יִלְכוּ לְאַבְדוּן.

הַיּוֹם אִם (דף יב ע"ב) בְּקוּלוֹ תִשְׁמְעוּ.
וּבִיּוֹן שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, נִרְמַז הַרְמַז הַגְּדוֹל הַזֶּה,
בְּרִזֵּי הַסְּתָרִים, שְׁנֶאֱמַר וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
אוֹר וַיְהִי אוֹר. כְּלוּמַר, יְהִי רַז. וְרַז וְאוֹר,
דְּבַר אֶחָד הוּא. וַיִּרְא אֱלֹהִים לְזֶה הַרַז, כִּי טוֹב
הָיִיתוּ בְּרַז וְסוּד, כְּדִי שְׁלֹא יִתְּגַלֶּה לְשׁוּם אָדָם,
שְׁאֵלְמַלִּי יִתְּגַלֶּה, כְּמַה פְּרִיצִים מִבְּנֵי עַמְּנוּ
יִלְכוּ לְאַבְדוּן.

ועל שנהיה ברזא וסוד, הבדיל אלהים בין האור ובין החשך, בין אמתו שהוא האור, ובין האמות שהם החשך, שנאמר ורשעים בחשך ידמו. ועוד כתיב (תהלים פב) בחשכה יתהלכו. (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום, אמר רבי, זה יום קץ הגאולה, שנאמר (זכריה יד) הנה יום בא לה', זה יום הקץ.

רבי יוסי בן חלפתא היה יושב לפני רבי יצחק. אמר לו: דבר שמוע לו למר, על מה התארף יום המשיח מהגלות הזו? אמר לו: לא התארף אלא על בטול תורה, שכף שמעתי מרב המנונא סבא, שלש גליות גלו ישראל, וחרזו בזכותם של שלשה אבות, ובגלות הרביעית יחרזו בזכות משה.

בא ואראה לך, לא גלו ישראל אלא על בטול תורה, שנאמר (ירמיה ט) ויאמר ה' על עזבם את תורתו. אמר הקדוש ברוך הוא, בגליות הראשונות חזרו בזכות אברהם יצחק ויעקב, עכשו הם חטאו בתורה שנתתי למשה, ונקראת על שמו, שנאמר (מלאכי א) זכרו תורת משה עבדי. כשישובו ויתעסקו בתורתו, בזכות משה אני גואלם.

על בן נאמר בתורה (דברים לב) תורה צוה לנו משה, כדי לשמרה ולעסוק בה, ואם לאו, מורשה קהלת יעקב. מורשה - זוהי העניינות, כמו שנאמר ה' מוריש ומעשיר. מלמד שלא ראה עניינות לבת יעקב אלא על שלא התעסקו במצוות התורה.

רבי חזקיה אמר, אני הייתי במקומות הערביים, וראיתי גברים שהיו מסתתרים בין ההרים במערה, ובאו מערב שבת לערב שבת לבתיהם. אמרתי להם: מה זה מה שאתם עושים?

ועל שנהיה ברזא וסוד, הבדיל אלהים בין האור ובין החשך, בין אמתו שהוא האור, ובין האמות שהם החשך. שנאמר (שמואל א ב ט) ורשעים בחשך ידמו. ועוד כתיב, (תהלים פב ה) בחשכה יתהלכו. ויקרא אלהים לאור יום. אמר רבי, זה יום קץ הגאולה. שנאמר (זכריה יד א) הנה יום בא לה', זה יום הקץ.

ר' יוסי בן חלפתא, הוה יתיב קמיה דר' יצחק, אמר ליה מידי שמוע ליה למר, על מה אתאריך יומא דמשיחא מן גלותא דא. אמר ליה, לא אתאריך אלא על ביטול אורייתא. דהכי שמענא מרב המנונא סבא, תלתא גליות גלו ישראל, וחרזו בזכותהון דתלתא אבות. וגלותא רביעאה בזכותא דמשה יתחרזון.

תא ואחזי לך, דלא איתגלו ישראל אלא על ביטול תורה. שנאמר (ירמיה ט יב) ויאמר ה' על עזבם את תורתו. אמר הקדוש ברוך הוא, בגליות הראשונות, חזרו בזכות אברהם יצחק ויעקב, עכשו, הם חטאו בתורה שנתתי למשה, ונקראת על שמו, שנאמר (מלאכי א כב) זכרו תורת משה עבדי. פד יתובין ויתעסקון בתורתו, בזכות משה אני גואלם.

על בן נאמר בתורה, (דברים לג ה) תורה צוה לנו משה, כדי לשמרה ולעסוק בה. ואם לאו, מורשה קהלת יעקב, מורשה: דא מסכנונתא הוא. כמה דאתא אמר (שמואל א ב ז) ה' מוריש ומעשיר, מלמד דלא אתיא מסכנונתא לברתיה דיעקב, אלא על דלא אתעסקו בפיקודין דאורייתא.

רבי חזקיה אמר, אנא הוית באתריהון דערביא, וחקמית גוברין דהו מתטמרין ביני טוריא, במערתא, ואתו מערב שבת לערב שבת לכתיהון. אמרית להון, מה דין דאתון

אָמְרוּ לִי: אָנוּ פְּרוּשֵׁי הָעוֹלָם,
וּמִתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם,
וְלִפְעָמִים אֵינָנו אוֹכְלִים, בַּק
מַעֲשֵׂי הַבַּיִת.

אָמְרָתִי לָהֶם: וְשֶׁאֵר הַפְּעָמִים,
בְּמָה אַתֶּם מִתְפַּרְנְסִים? אָמְרוּ לִי:
אָנוּ מְצַאֲנוּ בַּמִּדְבָּר עֲצִים
שֶׁמְצַמִּיחִים בְּאֵלֶּה, וְאָנוּ אוֹכְלִים
אוֹתָם. כְּשֶׁמְאִירָה לָנוּ הַשְּׂמוּעָה,
מֵרַב שֶׁמָּחָה מִשְׂתַּמְטִים מֵעַמּוּנו,
וּמִבְשָׁלִים אוֹתָם וְאוֹכְלִים, וְאוֹתוֹ
הַיּוֹם נִחַשְׁבֵּנוּ לָנוּ שֶׁהוּא כִּי טוֹב.
וּבְזַמַּן שֶׁלֹּא צוֹמְחִים אוֹתָם
הָעֲצִים, אָנוּ אוֹכְלִים עֲשָׂבִים
שֶׁאָנוּ מוֹצְאִים, וּמִבְשָׁלִים אוֹתָם
וְאוֹכְלִים.

אָמְרָתִי לָהֶם: יְהִי חֲלָקֵי עִמָּכֶם
לְעוֹלָם הַבָּא, אֲשֶׁרִיכֶם בְּעוֹלָם
הַזֶּה, וְטוֹב לָכֶם לְעוֹלָם הַבָּא. כַּעַת
יִדְעֵתִי שֶׁלֹּא תִהְיֶה בְּבוֹשָׁה כְּשִׁיבֵא
מִשָּׁה לְתַבְעֵ אֶת עֲלֻבוֹן הַתּוֹרָה.
אָמְרָתִי לָהֶם: בְּנֵי, חֲיִיכֶם, הַיּוֹם
הַזֶּה אֵיזָה חֲדוּשׁ הַתְּחִדָּשׁ לָכֶם?
אָמְרוּ לִי הַפְּסוּקַת הַזֶּה: (בְּרֵאשִׁית א)
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וְיִהְיֶה אֹר.
וַשְּׁנֵה רַבִּי כְּרוֹסְפָדַי, גְּדוֹל
הַתּוֹסֶפֶת מִהָאֹר, שֶׁהִיָּה אֹר שֶׁלֹּא
הִיָּה כְּמוֹהוּ, זֶהוּ הוּא אֹר הַשֶּׁכֶל
הַגְּדוֹל שֶׁנִּתְהַוָּה מֵאֹר זֵיו הַדּוֹד,
וְזֶהוּ הַעוֹמֵד מֵאַחֲרֵי הַפְּרָגוֹד.

שְׁשֵׁנִינוּ, מֵה שֶׁכְּתוּב (תְּחִלִּים קד)
עֵטָה אֹר כְּשֶׁלְּמָה, מִלְּמַד שֶׁעָשָׂה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁאֵר
הַמְּלֵאכִים בְּאוֹתוֹ הָאֹר הָרֵאשׁוֹן,
מֵאוֹתוֹ הָאֹר מִמֶּשׁ, הַתְּעֵלָה עַל
דַּעְתָּךְ כְּמוֹהוּ? אֵלֶּה מֵה הוּא דָבָר
מִבְּדֵל וּמִשְׁכָּל, כִּי שֶׁאֵר
הַמְּלֵאכִים דְּבָרִים מִבְּדֵלִים
וּמִשְׁכָּלִים, אֲבָל אֵינן הַשְּׂגָתָם
כְּהַשְּׂגָתוֹ, שֶׁשְּׁנֵה רַבִּי כְּרוֹסְפָדַי,
הַשְּׂגָת הַמְּלֵאכִים הִיא הַשְּׂגָה
גְּדוֹלָה, מֵה שֶׁאֵין כֵּן לְמִטָּה מֵהֶם.
הַשְּׂגָה שְׁנִיָּה הִיא הַשְּׂגָת הַשְּׂמִימִים,
שְׂמִיגִים הַשְּׂגָה, מֵה שֶׁלְּמִטָּה מֵהֶם אֵין מִשְׂגִיגִים

עֲבָדִין. אָמְרוּ לִי, פְּרִישֵׁי עֲלָמָא אָנָּן, וּמִתְעַסְקִין
בְּאוֹרֵייתָא כָּל יוֹמָא וַיּוֹמָא, וְזַמְנִין לִית אָנָּן
אֲכָלִין בַּר מַעֲשֵׂבֵי בְּרָא.

אָמְרִית לְהוֹן, וְשֶׁאֵר זַמְנִין בְּמָה אַתּוֹן
מִתְפַּרְנְסִין. אָמְרוּ לִי, אָנָּן אֲשַׁפְּחִין
בַּמִּדְבָּרָא אֲעֵיִיא דְּמַצְמִיחִים בְּאֵלֶּה, וְאָנָּן
אֲכָלִין תְּהוֹן. כִּד נְהִירָא לָן שֶׁמַּעֲתָא, מִסְּגִיאוֹת
הַדּוֹוֹתָא, מִשְׂתַּמְטִי מִיָּנָן, וּמִבְשָׁלִין לְהוֹן
וְאֲכָלִינָן. וַיּוֹמָא הוּא חֲשִׁיב לָן דְּהוּא כִּי טוֹב.
וּבְזַמַּן דְּלֹא צְמַחֵי אֵינָנו אֲעֵיִיא, אָנָּן אֲכָלִין
עֲשָׂבִין דְּמִשְׁכָּחָא, וּמִבְשָׁלִין לְהוֹן וְאֲכָלִינָן.
אָמְרִית לְהוֹן, תְּהִי חֲלָקֵי עִמָּכוֹן לְעֲלָמָא דְאַתִּי.
אֲשֶׁרִיכֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְטוֹב לָכֶם
לְעוֹלָם הַבָּא. כַּעַן יִדְעֵנָא דְלֹא תְהוֹוִין בְּכִיסוּפָא,
כִּד יִתִּי מִשָּׁה לְמַתְבַּע עוֹלְבָנָא דְאוֹרֵייתָא.
אָמְרִית לְהוֹן, בְּנֵי, חֲיִיכוֹן, יוֹמָא דָּא מֵה חֲדוּשׁ
אַתְחִדָּשׁ לָכוֹן.

אָמְרוּ לִי, הָאֵי פְּסוּקָא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר
וְיִהְיֶה אֹר. וְתַנַּי רַבִּי כְּרוֹסְפָדַי, גְּדוֹל
הַתּוֹסֶפֶת מִהָאֹר. שֶׁהִיָּה אֹר שֶׁלֹּא כְּמוֹהוּ,
זֶה הוּא אֹר הַשֶּׁכֶל הַגְּדוֹל, שֶׁנִּתְהַוָּה מֵאֹר זֵיו
הַדּוֹד, וְזֶהוּ הַעוֹמֵד מֵאַחֲרֵי הַפְּרָגוֹד.

דְּתַנַּינָן, מֵאֵי דְכְּתִיב, (תְּחִלִּים קד ב) עוֹטָה אֹר
כְּשֶׁלְּמָה, מִלְּמַד שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא שֶׁאֵר הַמְּלֵאכִים, בְּאוֹתוֹ הָאֹר הָרֵאשׁוֹן,
מֵאוֹתוֹ הָאֹר מִמֶּשׁ. סִלְקָא דַּעְתָּךְ כְּמוֹהוּ. אֵלֶּה
מֵה הוּא דָבָר מוֹבְדֵל וּמוֹשְׁכָל, כִּי שֶׁאֵר
הַמְּלֵאכִים דְּבָרִים מוֹבְדֵלִים וּמוֹשְׁכָלִים. אֲבָל
אֵין הַשְּׂגָתָם כְּהַשְּׂגָתוֹ. דְּתַנַּי ר' כְּרוֹסְפָדַי,
הַשְּׂגָת הַמְּלֵאכִים הִיא הַשְּׂגָה גְּדוֹלָה, מֵה שֶׁאֵין
כֵּן לְמִטָּה מֵהֶם.

הַשְּׂגָה שְׁנִיָּה הִיא, הַשְּׂגָת הַשְּׂמִימִים, שְׂמִיגִים
הַשְּׂגָה, מֵה שֶׁלְּמִטָּה מֵהֶם אֵין מִשְׂגִיגִים

מִהֶם אֵין מְשִׁיגִים כְּמוֹתֶם. הַשְּׂגָה שְׁלִישִׁית הִיא הַשְּׂגַת הַמְּדַרְגָּה הַתְּחִתוֹנָה אֲשֶׁר מַעְפֵּר יְסוּדָה, וְהִיא הַשְּׂגַת בְּנֵי אָדָם, מֵה שְׂאִין מְשִׁיגִין שְׂאֵר הַנְּבִרָאִים.

וּבִגְגֵד שְׁלֹשׁ מַעְלוֹת הִלְלוּ יֵשׁ בְּאָדָם שְׁלֹשׁ צוּרוֹת נִפְשִׁיּוֹת. צוּרָה הֶרְאֵשׁוּנָה הִיא הַנֶּפֶשׁ הַשְּׂכֵלִית. הַשְּׁנִיָּה הִיא הַנֶּפֶשׁ הַמְּדַבֶּרֶת. הַשְּׁלִישִׁית הִיא הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית הַמְתַּאֲרִית תַּאֲוֹת, וְהִיא הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּמְעַל מַעַל.

וְאִם תֹּאמַר כִּי, הַנֶּפֶשׁ הֶרְאֵשׁוּנָה הִיא נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית, כִּנְגֵד הַמְּדַרְגָּה הַתְּחִתוֹנָה שְׂאֵמְרָנוּ. נֶפֶשׁ הַמְּדַבֶּרֶת כִּנְגֵד הַשָּׁמַיִם, שֶׁהִיא מַעְלָה יְתֵרָה עַל הֶרְאֵשׁוּנָה. נֶפֶשׁ הַשְּׂכֵלִית כִּנְגֵד מְדַרְגַת הַמַּלְאָכִים, שֶׁהִיא מַעְלָה הַעֲלִיּוֹנָה עַל כָּל אֵלֶּה.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַשָּׁמַיִם וְיִהְיֶה מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. (בראשית א.) רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים 106) אֱלֹהִים אֵלֵי אֲתָה אֲשַׁחֲרֶךָ. בֹּא וּרְאֵה שְׂאִין מְקוֹם בְּעוֹלָם פְּנוּי בְּלֹא מַיִם, מִפְּנוּי שֶׁהָאָרֶץ תְּלוּיָה עַל הַמַּיִם, שְׁנֵאָמַר (שם כד) כִּי הוּא עַל יַמִּים יְסֻדָּה וְעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנְנָה. וְכִי תַעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ שֶׁהַמַּיִם הֵם מִתְּחַת לָאָרֶץ, וְהָאָרֶץ שֶׁהִיא כְּבֹדָה מִכָּל הַיְסוּדוֹת עוֹמְדוֹת עַל הַמַּיִם? אֵלֶּה שֶׁהַמַּיִם עַל הָאָרֶץ, וְלַמַּעְלָה לְשָׁמַיִם.

אָמַר לוֹ רַב חֲסֵדָא, וְהָרִי כְּתוּב (בראשית א) הַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל לָרְקִיעַ? אָמַר לוֹ, אֵין זֶה אֵלֶּה כְּתַרְגוּמוֹ, בְּאֲמַצְעַ הַמַּיִם, שֶׁהָרְקִיעַ מִבְּדִיל בִּינֵיהֶם. כִּי הַמַּיִם אֲחֻדִים הִיוּ, אֲבָל מִפְּנוּי שְׁנִכְנַס הָרְקִיעַ בְּאֲמַצְעַ נִחְשְׁבוּ כְּשֵׁנִים. וְהָרְקִיעַ כְּדוּר, וְכֹא בְּמִימֵי אוֹקְיָנוֹס, כִּמְבִדִיל בֵּין הַמַּיִם. נִמְצְאוּ מַיִם מִמַּעַל, וּמַיִם מִתְּחַת, לְמַעַרְב, וּלְפַעְמִים מִמְּזֻרְח

כְּמוֹתֶם. הַשְּׂגָה שְׁלִישִׁית, הִיא הַשְּׂגַת הַמְּדַרְגָּה הַתְּחִתוֹנָה אֲשֶׁר מַעְפֵּר יְסוּדָה, וְהִיא הַשְּׂגַת בְּנֵי אָדָם, מֵה שְׂאִין מְשִׁיגִין שְׂאֵר הַנְּבִרָאִים.

וּבִגְגֵד שְׁלֹשׁ מַעְלוֹת הִלְלוּ, יֵשׁ בְּאָדָם שְׁלֹשׁ צוּרוֹת נִפְשִׁיּוֹת. צוּרָה הֶרְאֵשׁוּנָה הִיא הַנֶּפֶשׁ הַשְּׂכֵלִית. הַשְּׁנִיָּה, הִיא הַנֶּפֶשׁ הַמְּדַבֶּרֶת. הַשְּׁלִישִׁית, הִיא הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית, הַמְתַּאֲרָה תַּאֲוֹת, וְהִיא הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּמְעוֹל מַעַל.

וַיֹּא תִימָא הַכִּי, הַנֶּפֶשׁ הֶרְאֵשׁוּנָה הִיא נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית, כִּנְגֵד הַמְּדַרְגָּה הַתְּחִתוֹנָה שְׂאֵמְרָנוּ. נֶפֶשׁ הַמְּדַבֶּרֶת, כִּנְגֵד הַשָּׁמַיִם, שֶׁהִיא מַעְלָה יְתֵרָה עַל הֶרְאֵשׁוּנָה. נֶפֶשׁ הַשְּׂכֵלִית, כִּנְגֵד מְדַרְגַת הַמַּלְאָכִים, שֶׁהִיא מַעְלָה הַעֲלִיּוֹנָה עַל כָּל אֵלֶּה.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַשָּׁמַיִם, וְיִהְיֶה מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. ר' אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים 106) אֱלֹהִים אֵלֵי אֲתָה אֲשַׁחֲרֶךָ, תֵּא חֲזִי, שְׂאִין מְקוֹם בְּעוֹלָם פְּנוּי בְּלֹא מַיִם, מִפְּנוּי שֶׁהָאָרֶץ תְּלוּיָה עַל הַמַּיִם. שְׁנֵאָמַר, (שם כד) כִּי הוּא עַל יַמִּים יְסֻדָּה וְעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנְנָה. וְכִי תַעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ, שֶׁהַמַּיִם הֵם מִתְּחַת לָאָרֶץ, וְהָאָרֶץ שֶׁהִיא כְּבֹדָה מִכָּל הַיְסוּדוֹת עוֹמְדוֹת עַל הַמַּיִם. אֵלֶּה שֶׁהַמַּיִם עַל הָאָרֶץ, וְלַמַּעְלָה לְשָׁמַיִם.

אָמַר לִיהִ רַב חֲסֵדָא וְהֵא כְּתִיב הַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל לָרְקִיעַ. אָמַר לִיהִ, לָאוּ הֵא, אֵלֶּה כְּתַרְגוּמוֹ, בְּמַצִּיעוֹת מִיָּא, שֶׁהָרְקִיעַ מִבְּדִיל בִּינֵיהֶם. כִּי הַמַּיִם אֲחֻדִים הִיוּ, אֲבָל מִפְּנוּי שְׁנִכְנַס הָרְקִיעַ בְּאֲמַצְעַ, נִחְשְׁבוּ כְּשֵׁנִים. וְהָרְקִיעַ כְּדוּר, וְכֹא בְּמִימֵי אוֹקְיָנוֹס, כִּמְבִדִיל בֵּין הַמַּיִם, נִמְצְאוּ מַיִם מִמַּעַל, וּמַיִם מִתְּחַת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רְקִיעִים הֵם הַסּוּכְבִּים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רְקִיעִים הֵם הַסּוּכְבִּים, לְפַעְמִים מִמְּזֻרְח

ובאים באמצע היום ומבדילים בינתיים. וזהו ויבדל בין המים. ומפני מה מי הים מלוחים? מפני חמימות הרקיע ורתיחתו. בא וראה, קדרה העומדת על האור, וכל מה שמתעפפת על האור, יותר התבשיל נמלח מרוב חמימות האש. ואמר רבי יהודה, אלמלא הרקיע היה קיים בין המים, כל המים היו נקפאים כמלח, אלא הולך וסובב ואינו ואינו מתקיים בין המים.

אמר רבי יצחק, בא וראה למה לא נאמר כי טוב בשני? מפני שענין זה חוזר על יחודו, להורות כי אין שני לנגדו, ואין טוב בשני, על כן נאמר ביום הראשון יום אחד.

ששנה רבי יצחק, למה לא נאמר ראשון במקום אחד? להורות, דאלו נאמר ראשון, על כל פנים היה ראוי להיות שני, כי ראשון מחרת לשני, אבל אחד אינו מחרת לשני.

רבי יהודה אומר, והרי נאמר (ישעיה מא ד) אני ה' ראשון. אמר לו: דברו מסייע לראשון, מהפכות ואת אחרונים אני הוא (שם). אף על פי שיש אחרונים לראשון, אני הוא. וכי יש אחרונים לראשון? כן. שמו המיוחד, שהוא ראש ומיוחד. אחרים הם: אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, אלה"ם, שד"י, אל"ף צבאות, והם מתפנים ביחודו, והוא הוא יתברך ממש, דכתיב ואת אחרונים אני הוא.

רבי יוסי בר חלפתא ורבי יהודה בן פזי ורבי יצחק היו אוכלים בסעודת ההלולה של רבי אלעזר ברבי שמעון. רבי חייא רבה היה תינוק, והיה יושב שם. אמר רבי יוסי לרבי שמעון: למה לא נאמר כי טוב בשני? אמר לו: מפני שלא נגמרה מלאכת המים בשני,

לפעמים ממזרח למערב, ולפעמים ממערב למזרח, ובאים באמצע הים, ומבדילים בינתיים. וזהו ויבדל בין המים.

ומפני מה מי הים מלוחים. מפני חמימות הרקיע ורתיחתו. בא וראה, קדירה העומדת על האור, וכל מה שמתעפפת על האור, יותר התבשיל נמלח מרוב חמימות האש. ואמר רבי יהודה אלמלא הרקיע היה קיים בין המים, כל המים היו נקפאים כמלח, אלא הולך וסובב ואינו מתקיים בין המים.

אמר רבי יצחק בא וראה למה לא נאמר כי טוב בשני. מפני שענין זה חוזר על יחודו, להורות כי אין שני לנגדו, ואין טוב בשני, על כן נאמר ביום הראשון יום אחד.

התני רבי יצחק, למה לא נאמר ראשון במקום אחד. להורות, דאלו נאמר ראשון, על כל פנים היה ראוי להיות שני. כי ראשון מחרת לשני. אבל אחד, אינו מחרת לשני.

רבי יהודה אומר, והרי נאמר (ישעיה מא ד) אני ה' ראשון. אמר ליה, מלתיה מסייע לקמייטא, מדכתיב ואת אחרונים אני הוא, אף על פי שיש (דף יג ע"א) אחרונים לראשון, אני הוא. וכי אחרונים יש לראשון. אין. שמו המיוחד. שהוא ראש ומיוחד. אחרים הם: אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, אלה"ם, שד"י, אל"ף צבאות. והם מתפנים ביחודו, והוא הוא יתברך ממש, דכתיב ואת אחרונים אני הוא.

ר' יוסי בר חלפתא, ור' יהודה בן פזי, ור' יצחק, הוו אכלי בסעודתא בהילולא דרבי אלעזר ברבי שמעון. ר' חייא רבה, הוה ינוקא, והוה יתיב תמן. אמר רבי יוסי לרבי שמעון, למה לא נאמר כי טוב בשני. אמר ליה מפני שלא נגמרה מלאכת המים בשני,

וּכְשֶׁנִּגְמְרָה בְּשִׁלְיִישִׁי, אָמַר כִּי טוֹב
פְּעָמִים.

אָמְרוּ: נִשְׁאַל אֶת הַתִּינוּק הַזֶּה,
שֶׁמִּשְׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נִמְצְאוּ
הַנְּבוֹאָה בְּפִי הַתִּינוּקוֹת, אוּלַי
נִמְצָא דָבָר בְּפִיו. אָמַר לוֹ: חֲזִיא
בְּנִי, אָמַר לְנוּ לָמָּה לֹא נִאָּמַר כִּי
טוֹב בְּשָׁנֵי? אָמַר לָהֶם: מִפְּנֵי
שֶׁאֵין טוֹב אֲלֵא בְּאֶחָד. כִּי רַבִּי
שִׁמְעוֹן וַיִּשְׁקוּ. קָרָא עֲלֵיו (ירמיה א ט)

הִנֵּה נִתְּתִי דְבָרִי בְּפִיךָ.

אָמְרוּ: הַשְּׁעָה עוֹמְדָת לוֹ, נִשְׁאַל
אוֹתוֹ. אָמְרוּ לוֹ: מַה זֶה (שופטים ה)
וְאֶהְיֶה כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרְתוֹ,
מַה שֶּׁבַח הוּא זֶה לְצַדִּיקִים? אָמַר
לָהֶם: מַה הַשֶּׁמֶשׁ כְּשִׁיּוֹצֵא
בְּגִבּוֹרְתוֹ, יֵשׁ שְׁשֻׁמְחִים בּוֹ וַיֵּשׁ
שֶׁלֹּא שְׁמֻחִים בּוֹ, כִּן הַצַּדִּיקִים -
כְּמוֹתֵם יֵשִׁישׁוּ, וְהַרְשָׁעִים לֹא
יֵשִׁישׁוּ. מַה הַשֶּׁמֶשׁ יֵשׁ לְמִי
שְׁעוֹשֶׂה רְפוּאָה, וַיֵּשׁ לְמִי שֶׁאֵינוֹ
עוֹשֶׂה - כִּן הַצַּדִּיקִים יִהְיוּ רְפוּאָה
לְטוֹבִים, וּמִכָּה לְרָשָׁעִים.

אָמְרוּ לוֹ: חֲזִיא בְּנִי, לָמָּה לֹא
נִזְכַּר שֵׁם הַמִּיחָד בְּמַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית? אָמַר לָהֶם: אֵין נֹאָה
לְמַלְךְ הַכְּבוֹד לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ עַל
הַמַּתִּים, וְעַל דְּבַר הַנֶּאֱבָד, כְּדִי
שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ, כְּשֵׁם שֶׁכָּל הַבְּרִיּוֹת
שֶׁבְּרָאָם הֵם כְּלִים וְנֶאֱבָדִים, כִּן
שְׁמוֹ, חֵס וְחִלְיָהּ. וְלֹא הַזְכִּיר
שְׁמוֹ הַמִּיחָד עַד שֶׁנִּבְרָאוּ כָּל
הַבְּרִיּוֹת שֶׁהֵם כְּלִים וְנֶאֱבָדִים,
וְלֵאחֶר כִּן הַזְכִּיר שְׁמוֹ עַל דְּבַר
שֶׁהוּא קִיָּם לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי
עוֹלָמִים, שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ב) בְּיוֹם
עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם.
וּמִשָּׂאֵר כָּל הַבְּרִיּוֹת שֶׁבְּרָא, לֹא
הַזְכִּיר בְּכֵאֵן אֲלֵא דְבַר הַקִּיָּם. וְלֹא
נֶאֱמַר בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ
וְשָׁמַיִם אָדָם וְחַיּוֹת וְבַהֲמוֹת
וְעוֹפוֹת, שֶׁהֵם דְּבָרִים כְּלִים, אֲלֵא
דְּבַר הַעוֹמֵד לְעוֹלָם, וְהֵם אֶרֶץ
וְשָׁמַיִם.

וּכְשֶׁנִּגְמְרָה בְּשִׁלְיִישִׁי, אָמַר כִּי טוֹב תְּרִי זְמַנִּי.
אָמְרוּ, נִשְׁאַל לְהֵאֵי יְנוּקָא, דְּמִשְׁחָרַב בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ נִמְצְאוּ הַנְּבוֹאָה בְּפִי
הַתִּינוּקוֹת, אוּלַי נִמְצָא דְבָר בְּפִיו. אָמַר לִיהִ
חֲזִיא בְּרִי, אֵימָא לָן, לָמָּה לֹא נִאָּמַר כִּי טוֹב
בְּשָׁנֵי. אָמַר לָהֶם, מִפְּנֵי שֶׁאֵין טוֹב אֲלֵא בְּאֶחָד.
אֲתָא רַבִּי שִׁמְעוֹן וַיִּשְׁקִיָּה, קָרָא עֲלֵיהִ (ירמיה א ט)
הִנֵּה נִתְּתִי דְבָרִי בְּפִיךָ.

אָמְרוּ שֶׁעֲתָא קִיָּמָא לִיהִ, נִשְׁאַל בִּיהִ, אָמְרוּ
לִיהִ, מֵאֵי (שופטים ה לא) וְאֶהְיֶה כְּצֵאת
הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרְתוֹ. מַה שֶּׁבַח הוּא זֶה לְצַדִּיקִים.
אָמַר לֵהוּ, מַה הַשֶּׁמֶשׁ כְּשִׁיּוֹצֵא בְּגִבּוֹרְתוֹ, אֵית
דְּבַדְחֵי בִּיהִ, וְאֵית דְּלֹא בְּדַחֵי בִּיהִ. כִּן
הַצַּדִּיקִים, צַדִּיקִים כְּמוֹתֵם, יֵשִׁישׁוּ, וְהַרְשָׁעִים
לֹא יֵשִׁישׁוּ. מַה הַשֶּׁמֶשׁ אֵית לְמֵאֵן דְּעַבִּיד
רְפוּאָה, וְאֵית לְמֵאֵן דְּלֹא עַבִּיד. כִּן הַצַּדִּיקִים,
יִהְיוּ רְפוּאָה לְטוֹבִים. וּמִכָּה לְרָשָׁעִים.

אָמְרוּ לִיהִ, חֲזִיא בְּרִי, לָמָּה לֹא נִזְכַּר שֵׁם
הַמִּיּוּחָד בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, אָמַר לוֹן,
אֵין נֹאָה לְמַלְךְ הַכְּבוֹד לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ עַל
הַמַּתִּים, וְעַל דְּבַר הַנֶּאֱבָד. כְּדִי שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ,
כְּשֵׁם שֶׁכָּל הַבְּרִיּוֹת שֶׁבְּרָאָם הֵם כְּלִים וְנֶאֱבָדִים,
כִּן שְׁמוֹ חֵס וְשָׁלוֹם. וְלֹא הַזְכִּיר שְׁמוֹ הַמִּיּוּחָד,
עַד שֶׁנִּבְרָאוּ כָּל הַבְּרִיּוֹת שֶׁהֵם כְּלִים וְנֶאֱבָדִים.
וְלֵאחֶר כִּן, הַזְכִּיר שְׁמוֹ עַל דְּבַר שֶׁהוּא קִיָּם
לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, שֶׁנֶּאֱמַר בְּיוֹם עֲשׂוֹת
ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. וּמִשָּׂאֵר כָּל הַבְּרִיּוֹת
שֶׁבְּרָא לֹא הַזְכִּיר בְּכֵאֵן, אֲלֵא דְבַר הַקִּיָּם, וְלֹא
נֶאֱמַר בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים, אֶרֶץ וְשָׁמַיִם
אָדָם וְחַיּוֹת וְבַהֲמוֹת וְעוֹפוֹת, שֶׁהֵם דְּבָרִים
כְּלִים, אֲלֵא דְבַר הַעוֹמֵד לְעוֹלָם, וְהֵם אֶרֶץ
וְשָׁמַיִם.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקֵץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

נֵאָמַר תִּשְׁכַּח מִפִּי זֶרַעַן

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

- מְנוקָד -
עֲמוּד הַיּוֹמִי

הַמְחַלֵּק לְלִמּוּד חֲדָשִׁי
וְלְלִמּוּד שְׁנַתִּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְנִסְפָּחוּ עֲלָיו שִׁשָּׁה סְפָרִים

סֵפֶר

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

הַמְחַלֵּק
ל-354
יְמוֹת הַשָּׁנָה

מְנוקָד

הוֹצָאָה
שְׁלִישִׁית
עִם הוֹסְפוֹת

